

кръстъ да стори. Довечера, като се улегне снопето, ще ги наредятъ жътваритѣ. Кръстчецъ до кръстчеца. Тукъ таме. А подиръ три дена полето ще се огъва натежало.

— Прощавайте бей! Азъ веке отадямъ.

— На кжде, дѣдо Илийко?

— На Божия гробъ.

— Де холанъ, не думай!

Жътваритѣ се смѣха на ума му. Какъвъ ти Божи гробъ ще стигне на магаре. Ама, че е простъ! Смѣеше се и пиринченото топчесто звънче на герданя вързано.

Една мома се помоли:

— Дѣдо Илийко, чувай какво ще ти заржчамъ. Да не ти е просто, ако не ми донесешъ едно черно кръстче, ама срѣдъ кръстчето да има червено жамче. Чу ли? Презъ жамчето да се вижда манастиръ! Ако ми донесешъ, наесень, като смелемъ новото жито, ще ти опека една питка.

— Мене да не забравишъ, дѣдо Илийко, се провикна друга, ако ми донесешъ кръстче, ще ти ошия една кълчищна риза.

— И азъ искамъ кръстче, го пресрещна едно малчуганче, по ризка, което идѣше отъ кладенчето съ кратунка.

— Дай да срѣбна малко, че да ми върви по вода. Детето му подаде кратунката. Дѣдо Илийко пи, обърса устнитѣ си съ ржжавъ.

— Да си ми живо, моето момче, на тебе най-хубавото ща.

— Най-хубавото на мене! — радостно изкрещѣ малчуганчето и се завтече къмъ нивата насреща, откъдето единъ гласъ задѣна стареца:

— Много здраве и на двама ви!

Дѣдо Илийко извървѣ полето и стигна голѣмата